

1961

SPALIS

Nr. 8

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Rudenėlis — Jonas Minelga	3
Nuostabi Tobijo kelionė—Lina Jūraitė	4
Malda į Anglą Sargą	5
Vilkas — Pr. Imsrys	6
Mano atsiminimai (šunelis Apis)	
El. G-ė	7
Motutės pagelbininkė — Aleksandras	
Radžius	10
Aldutės Babytė — Elena B.	11
Sugriš — Stasė Slavinskienė	12
Gandras — Albina Kašiubienė	13
Paskutinis sapnas žemėje —	
J. Juozukas	14
Katyčių arbatėlė	16
Šventasis Pranciškus	18
Marijai — Jonas Minelga	21
Antanukas keliauja — A. Bendorius	22
Baravykas — Pr. Alšėnas	23
Linksmiau	24
Priežodžiai	25
Kituose kraštuose — Vyt. Narutis	25
Ar žinai	26
Algis ir Alytė	27
Truputį pagalvok	28
Drambliuko galvosūkis	29
Mūsų kūryba	30
Atsiusta paminėti	31
Galvosūkių atsakymai	31
“Eglutės” konkursas	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir	
A. Salys	32

SPALIS

1961

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA — IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,

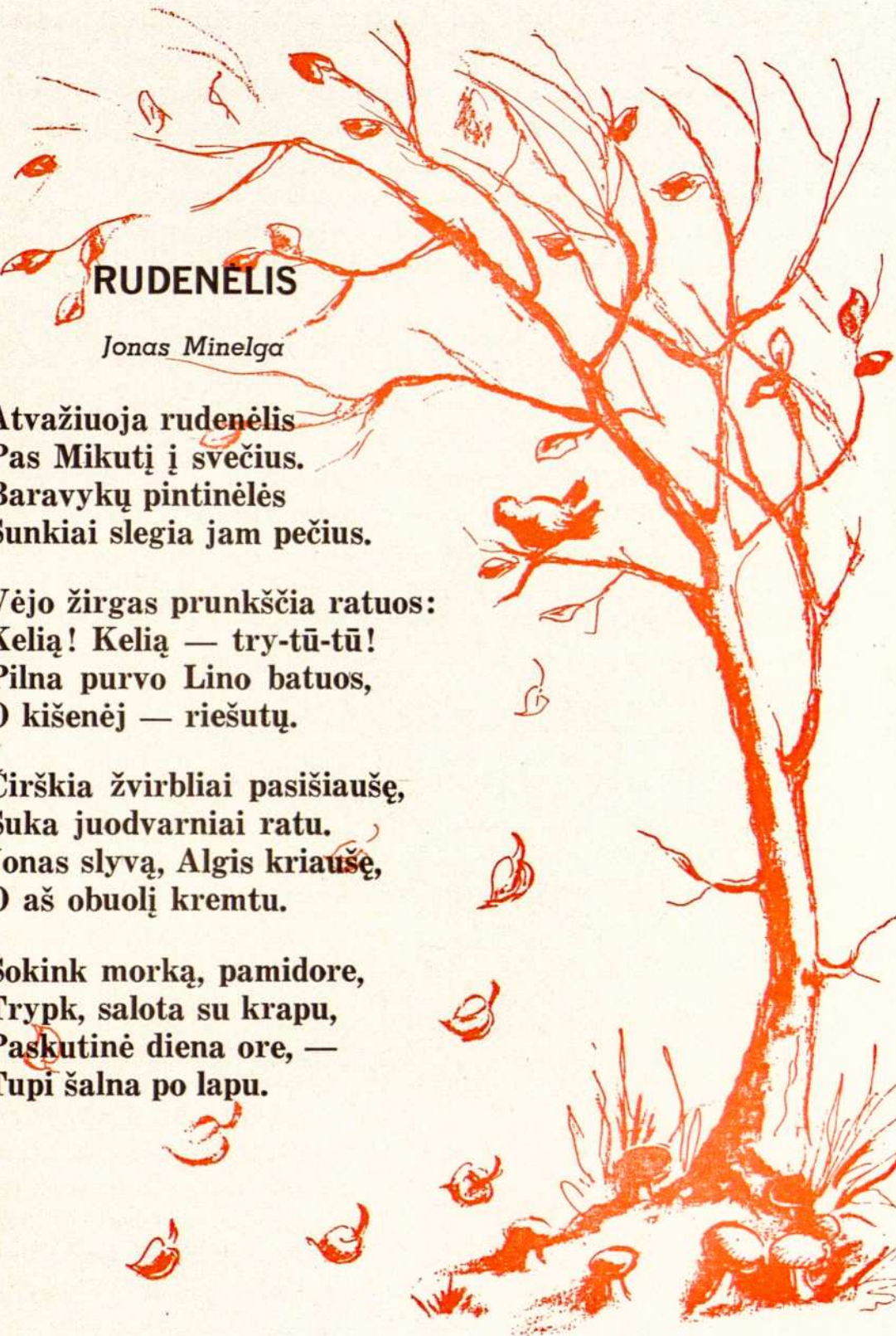
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
Ses. M. Kristina — 3, 13.
K. Šimonio piešinys — 5.
P. Osmolskis — 6, 10, 12, 23,
24, 25, 26.
A. Simutyte — 7, 9, 16-17.
M. Eidukevičiūtė — 18.
E. Imbrasaitė — 27.
“Laišk. liet.” klišė — 31.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut

RUDENELIS

Jonas Minelga

Atvažiuoja rudenėlis
Pas Mikutį į svečius.
Baravykų pintinėlės
Sunkiai slegia jam pečius.

Vėjo žirgas prunkščia ratuos:
Kelią! Kelią — try-tū-tū!
Pilna purvo Lino batuos,
O kišenėj — riešutų.

Čirškia žvirbliai pasišiaušę,
Suka juodvarniai ratu.
Jonas slyvą, Algis kriaušę,
O aš obuolį kremtu.

Šokink morką, pamidore,
Trypk, salota su krapu,
Paskutinė diena ore, —
Tupi šalna po lapu.

NUOSTABI TOBIJO KELIONĖ

Lina Jūraitė

Tobijas buvo senas ir aklas žmogus. Jis turėjo sūnų, kurio vardas irgi buvo Tobijas. Senasis Tobijas buvo dievobaimingas žmogus ir labai gailestingas vargšams.

Vieną dieną Tobijas pasišaukė savo sūnų ir jam tarė:

— Sūnau, mano draugas Gabelis man skolingas pinigų. Jis gyvena tolimame Rages krašte. Keliauk pas jį ir paprašyk, kad gražintų skolą.

— Tėveli, — atsakė sūnus, — darysiu kaip liepei, bet man reikia vadovo, nes kelio nežinau.

Jaunasis Tobijas išėjo vadovo jieškoti. Po kiek laiko jis grįžo su jaunikačiu, kuris sutiko jam rodyti kelią. Nei tėvas nei sūnus nežinojo, kad jaunikaitis buvo arkangelas Rapolas.

Jaunasis Tobijas su savo vadovu greitai iškeliavo. Buvo ilga ir sunki kelionė, nes reikėjo eiti pėsčiom. Pirmąją naktį, pavargę jiedu sustojo prie upės. Tobijas nusiėmė savo sandalus ir pamerkė kojas vandenyje. Staiga pamatė, kad labai didelė žuvis plaukia tiesiai į jį. Jis nusigando, bet vadovas jam liepė žuvį rankomis pagauti ir traukti į krantą.

— Perpjauk žuvį, — tarė vadovas, — išimk širdį, tulžį ir kepenis, nes tai bus naudingi vaistai.

Ilgai jiedu keliavo, kol pagaliau pasiekė Tobijo giminių namus. Tobijas ten pasiliko, o vadovas pats vienas tęsė kelionę pas tėvo skolininką, kad atgautų pinigus.

Po keletos dienų, vadovas grįžo pas jaunąjį Tobiją su pinigais. Tada jiedu pradėjo kelionę namo. Jau buvo praėję daug laiko. Tobijo tėvai pradėjo labai rūpintis. Jie kasdien laukė sūnaus grįžtant ir vis nesulaukė...

Kiek buvo džiaugsmo, kai Tobijas pagaliau sugrįžo namo! Tėvas, motina ir sūnus atsiklaupė ir padėkojo Viešpačiui. Tada jaunasis Tobijas išsiėmė iš savo krepšiuco žuvies tulžį ir ją patrynė savo tėvo akis.

Tėvas tuojau sušuko: — Matau!

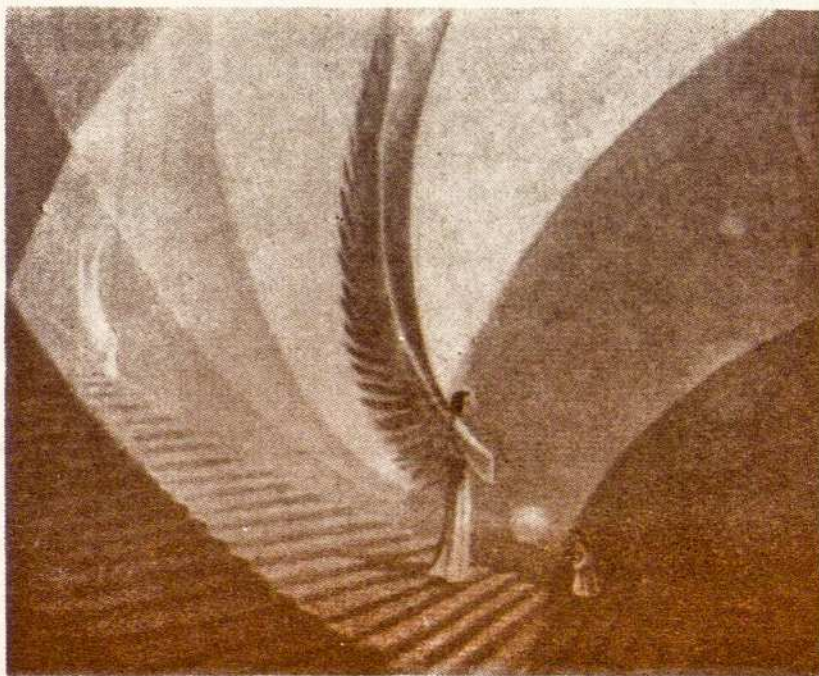
Tik tada vadovas pasakė:

— Aš esu arkangelas Rapolas, vienas tų angelų, kurie stovi prieš Viešpaties sostą. Kai tu meldeisi ir darei gailestingumo darbus, aš auksčiau tavo maldas Dievui.

Tai pasakęs, arkangelas Rapolas išnyko iš jų akių.

Visa šeima džiaugėsi ir dėkojo Dievui, kuris jiems buvo siuntęs tokį globėją. Per jį senasis Tobijas atgavo regėjimą, o jaunasis laimingai atliko tėvo pavestą uždavinį.

Dievo angelai nuolat mums padeda ir mus globoja. Kiekvienas žmogus turi savo Angelą Sargą.

MALDA Į ANGELĄ SARGĄ

Dievo Angele, mano sarge, mane, tau Dievo pavestąjį, šiandien (šiandakt) apšviesk, sergėk, vesk ir valdyk. Amen.

VILKAS

Pr. Imsrys

Gale lauko
teka upė.
Už tos upės
vilkas tupi.

Jis išgaudė
aveles
ir išdraikė
vilneles.

Vilkas pilkas
piktas sėdi.
Iltis rodo –
nesigėdi.

Ei, vyručiai,
vilkui – pokšt!
Bus vilkeliui –
keberioškšt . . .

MANO ATSIMINIMAI

pasakoja
šunelis
Apis...

El. G-ė

(Tęsinys)

Buvau jau beveik suaugęs šuo ir išmokau suuostyti savo pėdas. Visoje apylinkėje turėjau gerų draugų: mėsaininkas pakišdavo man koki mėsgalį, kepykloje gaudavau skanių nuotrupų, praeiviai paglostydavo mano švelnų kailiuką, pakutendavo kaklą ir aš neretai toli palydėdavau patikusį man žmogų. Viena kartą, tačiau, pasitikėjimas svetimais brangokai man atsiėjo. Viena gražų vasaros rytmetį, kaip įprasta, išleido mane pabėgioti. Kaimynų kieme pastebėjau savo draugą Margį, pasiuostę, atseit pasisveikinę, nutarėm aplankyti mūsų gražulę šunytę Gerutę. Gyveno ji gana toli, prie miško. Nė nepajutau, kaip prabėgo valandos ir atėjo pietų laikas. Ėmiau dairytis, kur čia užkandus.

Staiga užuodžiau keptos mėsos kvapą. Net apsilaižiau. Tai turbūt tame pilkame namelyje... Nubėgęs radau virtuvės duris praviras. Gonkelių laiptuose sėdėjo du berniukai. Pasidėję lėkštes ant kelių, valgė savo pietus. Ėmiau trintis prie jų kojų, tylutėliai arčiau, prašydamas maisto. Berniukai suprato, ko man reikėjo: vienas jų numetė gerą kąsnį. Po valandėlės įsmukau į virtuvę. Būta ten gerų žmonių! Berniukų tėvas, matyti, šunų mėgėjas, ėmė glostyti, davė daugiau maisto. Prisivalgęs atsiguliau prie jo kojų ir užsnūdau. Tuo tarpu ėmė lyti. Negi bėgsi namo! Kad ir čia

jaučiaus visai neblogai. Sutemo, vaikai džiaugėsi turį šuniuką: valgydino mane skanėstais, gluostė, galop susipešė, norėdami kiekvienas mane tik sau vienam turėti. Tada, kad nepabėgčiau, pririšo mane prie sandėlio durų. Tas jau man nebepatiko: praradau apetitą, staugdavau.

Visą savaitę išbuvau nelaisvėje, nors ir kažin kaip stengiausi ištrūkti. Vieną vakarą, atsimenu, įleido mane virtuvėn. Lauke siautė baidra. Ėmiau krapštyti lauko durų slenkstį.

— Išleiskite šunį laukan palakstyti! — tarė vaikų motina, — per tokį orą niekur nepabėgs.

Bet aš kitaip galvojau. Kartą pasijutęs laisvas, neriau į lietu: stengiausi prisiminti kelią į namus. Bėgau čia, bėgau ten, lietus nuplovė visus pėdsakus. Pagaliau radau medį, kur dažnai sustodavau, paskui pažinau iš raštų sukalną tvorą...

Štai ir namai. Naktis. Visur tamsu. Durys užrakintos. Nesitvėriau apmaudu. Iš visų jėgų draskiau nagais slenkstį. Lojau, lojau... Po kiek laiko išgirdau pažįstamą žingsnį. Tai mano senoji ponija! Lipo laiptais žemyn. Vos man širdis neplyšo iš džiaugsmo! Prisiglaudžiau prie jos kojų, laizgiau jos rankas. Ir ji džiaugėsi mane atradusi. Nė nepyko, kad besisveikindamas sušlapinau jos drabužius.

Tuo išdžiovinu sausu skuduru mano prižliugusį kai-liuką, palaimino ir net leido atsigulti savo kambaryje. Nuo to laiko buvau apdairesnis ir niekur toli nuo namų nebėgdavau. Praėjo daug dienų. Ir vėl ėmė slinkti mano vasaros plaukas. Jo vieton atsirado šviesesnis, ilgesnis, pukuotas. Žemė kieme rytais buvo pašalusi. Visas vanduo lauke pasidarydavo kietas. Reikėjo gerti namie iš bliuduko, nors, tikėkit manim, daug skanesnis yra kaimynų tvenkinėlyje.

Gal ir mesčiau rašyti tuos atsiminimus, jei ne šis nuotykis. Įsivaizduokit, šį rytą gavau lupti diržų! Ne tiek buvo to skausmo, kiek mano kaukimo. Ir kad būtų už ką! Suvalgiau dešreles. Skanios buvo! Bet papasakosiu nuo pat pradžios.

Nuo pat mano atvykimo dienos dažnai gaudavau dešrelių, ypač kai pamokos metu atlikdavau visa, kas iš manęs buvo reikalaujama. Pavyzdžiui, jei mano ponis pasakydavo "negalima", reikėjo ramiai sustoti, neloti, nekasti, paleisti iš dantų sugriebtą dalyką. Bet šiuo kartu nebuvo pasakyta "negalima". Ką tik buvome grįžę iš krautuvės. Prisilakstęs iki valiai, buvau alkanas, o ponis, kaip tyčia, paliko ant stalo ryšuliuką su dešrelėmis ir kažkur išėjo. Užšokau ant kedės, nuo kedės ant stalo, pauosčiau tas dešreles... Tikrai jos puikiai kvepėjo! Nepasijutau, kai sudras-
kės popierių, pagriebiau dešreles ir nusinešęs į kampą

ėmiau jas ryti vieną po kitos! Tuo tarpu sugrįžusi ponis kažką sušuko ir čiupusi mane už sprando išlupo mane savo diržiuku. Panašiai, kaip aną vakarą, kada šeimininkas išvėjo man kailį už nudžiautą pyragą. Kas kaltas, kad padėjo tą pyragą ant žemo staliuko svečių kambaryje, o patys sustoję prie lentynos su knygomis, visą valandą kažin ką vienas kitam aiškino?! Pyragą suvalgiau, nes man patiko ir... gavau tuoj lupti!

Dabar suprantu: stalas yra blogas dalykas. Kas yra ant stalo, nevalia imti. Kai pyragas ar dešrelė yra po stalu, galima ir net reikia suvalgyti.

(Bus daugiau)

MOTUTĖS PAGELBININKĖ

Aleksandras Radžius

Motut, tu rūpesčių gilių
Esi kasdieną prislėgta,
Ar kuo padėti tau galiu,
Kad palengvėtų ši našta?

Nuo pat ankstybos valandos
Lig vėlaus vakaro darbai,
Net užmiršti, kad kitados
Ir tu jauna, kaip aš, buvai.

Nuvargus po dienos darbų,
Kai miegui svyra jau galva,
Argi tada, motule, tu
Esi nuo rūpesčių laisva?

Sakyk, ar kuo padėt galiu,
Kad palengvėtų tau našta,
Kad būtum tų darbų sunkių
Mažiau, motule, prislėgta?

ALDUTĖS BABYTĖ

Elena B.

Aldutė buvo dar labai mažytė, vos keletos savaitė, kai jos tėveliai turėjo pasitraukti iš savo krašto per karą dėl artėjančių komunistų ir todėl paliko ją pas senolę. Jie tikėjosi sugrįžti ir Aldutę pasiimti. Bet atsitiko kitaip. Juos karas nubloškė toli nuo Lietuvos ir jie nieko nebegalėjo sužinoti, nė ką bepadaryti...

Taip ir liko Aldutė su senole, kurią visi vadindavo babyte, prisiglaudusios jų buvusio ūkio pirtelėje. Joms dar padėdavo gretimo kaimo geri žmonės, tolimi giminaičiai, atsinešdami maisto ir paguodos.

Kai Aldutė buvo jau bepradedanti ištarti pusę kai kurių žodžių, kartą atbėgo babytės sena pažįstama ir pranešė, kad visus jų giminaičius iš to gretimo kaimo suėmė enkavedistai ir nežinia, kur padėjo. Aldutė sekė kiekvieną jų pasikalbėjimo žodį, ir kai babytė ėmė balsu raudoti, ji suprato, kad jas vėl ištiko kažkas labai negero, todėl apsikabino babytės kelius ir padėdama jai raudoti burbleno:

— Babyte, angis, babyte, angis!

Babytė nustojusi taip balsiai kūkčioti, glostė vargšės Aldutės papurusius plaukelius, ir tyliai aiškino, kad reikia sakyti "enkavedistai", o ne "angis" ir, kad nevalia jų neapkęsti, nes jie esą dabartiniai jų valdovai...

Po to jų gyvenimas dar pasunkėjo. Babytė išėjo dirbti į kolūkę kiek bepajėgdama, ir drebėjo siaubo apimta, pamanius, kad gali iš jos Aldutę atimti ir atidavę į auklėjimo įstaigą, išauginti ją žiauria komuniste. Taip babytė kovojo sutelkusi paskutines jėgas ir grįžusi iš darbo peržegnojusi Aldutę, suklupusi tol meldavosi prie jos lovytės, kol nusilpusi sukniubdavo ant grindų ir užsnūdavo.

Pagaliau Aldutei buvo jau laikas lankyti mokyklą. Bet jos ten kažkas labai netraukė. Ji bijojo visų mokytojų, nes jai atrodė jie visi be galo žiaurūs ir neteisingi. Todėl ji beveik džiaugėsi, kai ją mokytojai nusiuntė pas kolchozo daktarą, kuris įtarė Aldutę turinčią kaulų kažkokią ligą ir esančią persilpną belankyti mokyklą.

Kartą Aldutei sėdint prie mažojo ir vienintelio jų langelio, ir bežiūrint į byrančius liūdno rudens lapus, ji išgirdo grįžtant babytę. Bet šįkart ne kaip paprastai, o be galo skubančią. Ji tik pravėrusi duris, ištiesė baltą voką Aldutei, o pati suklupo kampe prie komodėlės, kur slėpė savo rožančių ir maldaknyges. Aldutė jau mokėjo skaityti, todėl perskaičiusi, kad tai laiškas tėvelių iš Amerikos, užmiršusi ligą, šoko iš lovytės ir, iš džiaugsmo apkabinusi babytę, atsiklaupė šalia jos.

Babytė pažvelgė į Aldutės veidelį, pakilusi užstūmė medinį skląstį, uždengė langelį ir abi dar karščiau ėmė melstis su vilties šviesa išbalusiuose nuo skausmo veiduose...

SUGRĮŠ

Stasė Slavinskienė

Sugrįš kregždutė
Į savo kraštą,
Sukraus iš naujo
Lizdelį gražų.

Svečioj šalelėj
Gelst' rudenėlis,
Sugrįš tėvynėn
Pavasarelis.

GANDRAS

Albina Kašiubienė

Gandras turi ilgas kojas,
Gandrui visad gerai klojas.
Pabaliais jis vienas braido,
Snapu ilgu varles baido.

Baltas gandras, lopu juodu,
Nekalba su balos uodu.
Jis neturi niekam laiko,
Nes pati, vaikai ant kraiko.

Lizdas gandro iš šakų,
Vidus klotas šienuku,
Lizde vaikai snapus žioja,
Gandras varles tik medžioja.

Gandrai, gandrai, skrisk į balą,
Varlę, žaltį nešk į stalą.
Lizde vaikai valgio laukia,
Gandras varles baloj traukia!

PASKUTINIS SAPNAS ŽEMĖJE

J. Juozukas

(Tęsinys)

II VEIKSMAS

(Lietuviška gryčia. Nykštukai šluotomis šveičia grindis ir pagal šveitimo taktą dainuoja.)

Šlaviau kiemą per visą dieną,
Per visą per visą per visą dieną.
Ploviau sieną per visą dieną,
Per visą per visą per visą dieną.

I NYKŠTUKAS: *(šluostydamas ranka prakaitą nuo kaktos)* Ačiū Dievui, jau baigėme.

II NYKŠTUKAS: Na, ir buvo darbelio!

III NYKŠTUKAS: Kur tau, visa troba taip apleista!

IV NYKŠTUKAS: Nė neatrodo, kad čia kada nors žmonių gyventa.

ANGELAS: Taip atsitinka tuomet, kai ima šeimininkauti piktas žmogus. O kitados čia buvo kitaip. Žmonės sunkiausius darbus dirbdami dainuodavo. O šeštadienį ne tik gryčių išplaudavo, gėlėmis ir medžių šakomis išpuošdavo, bet ir kiemą šluodavo, takus raudonu smėliu išbarstydavo. Kiekvienas į sodybą užsukęs tuoj pajusdavo, kad švenčiama Viešpaties diena.

V NYKŠTUKAS: O dabar, kai išvežė tikruosius šeimininkus, gal nė grėbliu niekas šiukšlių neištraukė.

VI NYKŠTUKAS: Už tai ir buvo daug prisirinkę!

VII NYKŠTUKAS: Kur tau, visas kalnas, net visa barzda sušlapo, kol išvalėm!

VIII NYKŠTUKAS: Gražiai išvalėm, nuo grindų vėl kyla senas pušų kvapas.

ANGELAS: Gražiai pasidarbavote. Pats sunkiausias darbas jau atliktas. Dabar tik laikime tvarkyti. Puoškite eglutę. Pakabinkite rankšluostį į rankšluostinę, denkite stalą ir dėkite plotkeles. Pačioj garbingiausioje namo vietoje pakabinkite kryžių ir šventus paveikslus, kuriuos pikta ranka buvo išmetus.

Laiko nedaug beliko. Tuoj grįš vaikai. Jėzulis nori, kad jie rastų visa lygiai taip, kaip jiems mamytė pasakojo. *(Nykštukai tvarko).*

I NYKŠTUKAS: Angele, o Kalėdų senelis taip pat ateis su Jėzulinio dovanomis?

- II NYKSTUKAS: Žinoma, kad ateis, kaipgi šventė be senelio!
- ANGELAS: Jau jiems nereikia jokių žemiškų dovanų. Pats Jėzulis bus jų švenčių džiaugsmas.
- III NYKSTUKAS: O mes galėsime čia pasilikti, kai vaikai sugrįš?
- IV NYKSTUKAS: Aš labai norėčiau juos dar kartą pamatyti.
- V NYKSTUKAS: Ir aš norėčiau. Norėčiau matyti, kaip jie džiaugsis.
- VI NYKSTUKAS: Aš verkiau, kaip mažas vaikas, kai ištrėmė vaikučius.
- VII NYKSTUKAS: Kas tada neverkė?
- VII NYKSTUKAS: Kiekvienuos namuos, Kūčių vakarą ašaros pylėsi, tiek daug tuščių vietų prie stalo.
- ANGELAS: Galėsite, galėsite. Vaikučiai jus radę dar labiau džiaugsis. Jie beveik neturėjo progos, savo vargingame gyvenime, pasakų pasaulio džiaugsmą ir grožį išgyventi.
- I NYKSTUKAS: Kažkas ateina.
- II NYKSTUKAS: Gal vaikučiai grįžta?
- ANGELAS: Ne, jiems dar peranksti. Jie grįš Gimimo Varpams sugaudus. *(Už durų girdėti valomų batų triukšmas. Nykštukai slepiasi. Nedrąsiai įeina berniukai ir mergaitės.)*
- I VAIKAS: Matot, sakiau, kad šviesa dega.
- II VAIKAS: Kas galėjo ją uždegti?
- III VAIKAS: Jau kiek laiko, kaip čia niekas negyvena.
- IV VAIKAS: Ar jūs nematote, kaip gražiai sutvarkytas kambarys?
- V VAIKAS: Ir papuoštas.
- VI VAIKAS: Stalas uždengtas.
- VII VAIKAS: Ir eglutė papuošta.
- VIII VAIKAS: Kokia graži!
- IX VAIKAS: Ziūrėkite! Ir plotkelių padėta! *(Visi bėga žiūrėti.)*
- X VAIKAS: Tikrai, kas galėtų čia būti?
- V VAIKAS: Gal dvaselės?
- VI VAIKAS: Kam reikalingi dvaselėms žemiški namai?
- I VAIKAS: Ką gali žinoti, gal grįžta protėvių vėlės Kūčių vakarą namo!
- II VAIKAS: Jūs nekalbėkite apie dvasias, aš pradėdu bijoti.
- IV VAIKAS: Tikrai, ką mes darytume, jeigu jos pasirodytų?
- VI VAIKAS: Aš bėgčiau!
- III VAIKAS: Nebūk tu juokingas. Pabėgs jis nuo dvasių! Jos tave visur pagaus.
- VI VAIKAS: Ką tu darytum?
- III VAIKAS: Reikia žegnotis!
- IX VAIKAS: Žegnonė tik nuo blogų dvasių. Tik velnias kryžiaus ženkle bijo.

(Nukelta į psl. 18)

Katyčių arbatėlė

Kas naktį, kai didysis
laikrodys išmuša 12ta valandą,
katytės su lėlėmis turi arbatėlę.

Šiandien yra
Murziuko vardinės,
ir katytė Rainienė
ruošia ypatingą
balių – pakvietė
net ir Pelytę, Pilkutą su šeima!

Svečiai
ilgai šoko ir
dainavo.
Murziukas su
Vanda net tris
valsus iš eilės
sušoko!

Taip jie smagiai
baliavojo,
kad saulei
patekėjus,
už stalo
užsnūdo
ir iki pat
nakties
miegojo.

Iš kur aš apie
tai žinau? Juk
ši rytą savo ausim
užgirdau, kaip
Žvirblienė savo
vyrai skundėsi,
kad per tą
triukšmą visą
naktį nemiegojo!

Gal todėl katytės ištisą dieną
miega, kad naktį galėtų linksmintis...

V VAIKAS: Dvasios nepuoš ir netaisys namų.
 III VAIKAS: Gal kokį rusą į tuščią sodybą atvežė.
 I VAIKAS: Tai nušnekėjai, rusas tau Kūčias rengs ir eglutę puoš!
 II VAIKAS: Tai kas būtų visa padaręs?
 VISI VAIKAI: Kas galėtų būti?
 NYKŠTUKAI: *(Išlįsdami)* Tai mes! tai mes! tai mes!
 VAIKAI: *(Išsigandę)* Ai, ai!
 NYKŠTUKAI: Ko nusigandote? Ko mūs bijote?
 I VAIKAS: Ar jūs nepykstate, kad mes čia atėjome?
 II VAIKAS: Į namus, kur jūs išpuošėte?
 III VAIKAS: Visai neprašyti?
 IV VAIKAS: Mes nežinojome, kad čia kas nors apsigyveno.
 V VAIKAS: Namas visą laiką buvo tuščias.
 VI VAIKAS: Mes išėjome pasivaikščioti ir pamatėme šviesą.
 VII VAIKAS: Ir labai susidomėjome!
 NYKŠTUKAI: Mes visai nepykstame, mes džiaugiamės.
 I NYKŠTUKAS: Namus ne sau mes puošėme.
 II NYKŠTUKAS: *(Rodo ranka)* Angelas liepė juos papuošti. *(Vaikai tik dabar pamato angelą ir labai nustemba.)*
 III NYKŠTUKAS: Netrukus į namus grįš senieji gyventojai.
 IV NYKŠTUKAS: Vaikučiai iš Sibiro.

Šventasis Pranciškus iš Asyžiaus labai mylėjo visus gyvuliukus ir paukščiukus. Jis juos vadino savo broliais ir seserimis. Ar aš myliu visus gyvuliukus? O gal kartais negražiai elgiuos, juos skriausdamas ar erzindamas? Neturėčiau taip daryti. Turiu būti Dievuliui dėkingas, kad Jis visus gyvulius sutvėrė. Švento Pranciškaus Šventė yra spalio 4.

V NYKŠTUKAS: Mes kartu su jais švęsime Kūčių vakarą.

VI NYKŠTUKAS: Angele, juk ir vaikučiai gali įsijungti į šventosios nakties sapną.

ANGELAS: Gali, žinoma gali, ir jie padidins mažųjų džiaugsmą.

NYKŠTUKAI: Visiems bus linksmiau!

VII NYKŠTUKAS: Pasilikite ir jūs, jei norite.

V NYKŠTUKAS: Angelas leidžia.

VAIKAI: Norim, norim, kur nenorėsime?!

III VAIKAS: Mes vaikučius pažinojom.

IV VAIKAS: Ir labai gailėjom, kai negeri žmonės juos iš namų išvežė.

VIII VAIKAS: Visa Lietuva tada verkė ištremtųjų.

IV NYKŠTUKAS: Atsimenam, atsimenam.

VI NYKŠTUKAS: Ašaros net sapnų ir pasakų karalystę pasiekė.

III NYKŠTUKAS: Ir ten nebuvo niekas linksmas.

VIII NYKŠTUKAS: Siaubo ir skausmo dienos žemėje dar ir dabar nesibaigė.

IX NYKŠTUKAS: Tik sapnų karalystė atgavo savo pirmąją grožį.

I NYKŠTUKAS: Sapnai — vieninteliai žmonių guodėjai.

II NYKŠTUKAS: Užtad ir džiaugiasi visi, gražesnę sapną susapnavę.

VII NYKŠTUKAS: Bet kiek žmonių, kurie ir sapnuodami krūpčioja!

VAIKAI: O taip, taip. Neramios dienos žemėje, neramūs ir žmonių sapnai.

I VAIKAS: Angele, ar Dievulis žino, kiek ašarų liejasi žemėje?

ANGELAS: Žino, žino. Jis visa žino ir visa mato. Ateis diena. Ateis netrukus, ir visi skriaudėjai gaus savo pelną.

VAIKAI: Kodėl Dievulis laukia? Kodėl gaišta?

ANGELAS: Jis kantrus. Jis laukia pasitaisant. Jis atėjo į žemę nusi-dėjėlio žmogaus įieškoti ir augštyn kelti (*Pauzė*). Štai, gaudžia Kalėdų Nakties varpai. Dangus kasmet prime-na žemei tą meilės stebuklą. Netrukus bus čia ir mūsų mieliaji keliauninkai. Jūs visi pasitraukite į šonus ir lai-kykitės ramiai. Aš pasakysiu, kada jums pasirodyti. Tegul jie vieni apžiūri tėvelių namus ir jais pasidžiau-gia paskutinį kartą. (*Įeina angeliukų vedami vaikai.*)

KAZIUKAS: Kaip čia šviesu, kaip gražu!

PETRUKAS: Kaip gali būti, kad mes keliavome per apsnigtus laukus ir visai nebuvo šalta?

MARYTĖ: Ar jūs nematote, kad mūsų rūbai pasikeitę?

BIRUTĖ: Visai tokie, kaip mamytė nuotraukoje rodė.

KAZIUKAS: Čia mūsų namai. Štai ir rankšluostis su mamytės raidė-mis.

BIRUTĖ: Stalas drobule ir šienų padengtas.

PETRUKAS: Va, žiūrėkit, plotkelės!! Juk čia plotkelės, ar ne?

MARYTĖ: O ir mes turėsime Kūčioms plotkelių!

BIRUTĖ: Kaip džiaugtusi mamytė, kad ji būtų kartu!

KAZIUKAS: Stai kryžius ir šventi paveikslai!! Visai taip, kaip mamytė pasakojo.

BIRUTĖ: Kas čia visa taip gražiai sutaisė?

KAZIUKAS: O jei mamytė būtų grįžusi kartu, kaip ji džiaugtusi, visa matydama!

BIRUTĖ: Kaip džiaugtusi, galėdama visa parodyti mums ir paaiškinti!

KAZIUKAS: Bet... Ji neparėjo...

PETRIUKAS: Ir niekada nepareis...

VAIKAI: Vargšė mamytė...

ANGELAS: Nenusiminkite, gerieji vaikučiai, Jūsų geroji mamytė jau džiaugiasi kitu didesniu džiaugsmu.

I ANGELIUKAS: Džiaugsmu, kurio jai niekas atimti negali!

II ANGELIUKAS: Ji jau pas Dievulį šventąjį Gimimo Naktį švenčia!

III ANGELIUKAS: Ir už jus meldžiasi.

IV ANGELIUKAS: Ir jūsų laukia!

V ANGELIUKAS: O jūs vargšiukai, jūs nei nujauti nei suprasti negalite, kokia didelė laimė būti kartu su dieviškuoju kūdikėliu.

VI ANGELIUKAS: Visą laiką jį matyti ir kartu su angelais šventas Kalėdų giesmes giedoti!

VII ANGELIUKAS: Žemiškas Kalėdų džiaugsmas yra tik mažytis dangiškojo džiaugsmo spindulys!

ANGELAS: Mes dar turime šiek tiek laiko, tai tęskime toliau šio kalėdinio sapno programą. Mažieji nykštukai, jūs esate neatskirama dalis visų Kalėdų legendų, pasakų ir sapnų. Jūs ir pradėkite. (*Pasirodo nykštukai ir vaikai*)

VAIKAI: Sveiki, laimingai tėvų šalelėn sugrįžę!

I VAIKAS: Tiek metų, kai mes jūs grįžtančių laukiam!

II VAIKAS: Jūsų grįžimas tikrai puiki kalėdinė dovana mums!

III VAIKAS: Mes labai džiaugiamės, galėdami su jumis Šventąjį Kalėdų naktį švęsti!

KAZIUKAS: Mes taip pat senai šitos susitikimo valandos ilgėjome.

I NYKŠTUKAS: Angele, manau, kad tiktų pradėti mūsų programą šventa giesme.

VISI: Pagiedokim, pagiedokim. (*Paskui nykštukų šokis ir kita kalėdinė giesmė.*)

ANGELAS: Pasirodykite ir jūs, mažieji žemės gyventojai.

VAIKAI: Mes taip gražiai nemokame, kaip mūsų draugai nykštukai.

ANGELAS: Jėzulis priims gražias jūsų pastangas. Išdrįskite.
(Tautinis šokis.)

NYKŠTUKAI: Puiku! gražu!

I NYKŠTUKAS: Jūsų šokis gražesnis už mūsų!

VAIKAI: Jūs nesijuokite, mes geriau nemokam.

I NYKŠTUKAS: Nėra jokios abejonės, kad Dievuliui jūsų programa patiko.

II NYKŠTUKAS: Pagarbinkime jį dar kartą šventa giesme (Giesmė).

ANGELAS: Mūsų valanda artėja, pasiruoškite. (Angeliukų šokis).

(Šokiui baigiantis sušvinta. Šviesoje ant paaugstinimo pasirodo Jėzulis ir rankyte moja vaikams. Kaziukas, Birutė, Petrukas ir Marytė ištiesę rankutes, labai pamažu artėja į Jėzulį. Kiti vaikai, nykštukai ir angeliukai sudaro gyvą paveikslą, visi nusikreipę į Jėzulį. Visi gieda "Ateikit, Vaikeliai", ar kitą kalėdinę giesmę. Kaziukas ir broliukai priartėja prie Jėzulio, sėda prie kojų ir glaudžiasi prie jo. Jėzulis viena rankute glosto jauniausiojo galvutę, kitą ištiesia ant visų palaiminimui. Giesmei baigiantis uždanga leidžiasi.)

MARIJAI

Jonas Minelga

Prašau, Marija,
Dangaus Valdove,
Tu mano širdį
Paversk šventove.

Rasoja akys
Prie Tavo kojų, —
Palaimink mūsų
Tautos rytojų.

Maldų vainikais
Papuošt ją noriu,
Apšviest žvakutėm
Visų altorių.

Tegul nurimsta
Ten priešai šėlę, —
Maldauju laisvės
Jai, Motinėle!

A. Bendorius

Varėna yra prie Merkio upės. Kitapus upės esanti Lietuvos dalis buvo lenkų užgrobita. Dėl to ir mūsų keliautojai negalėjo keltis per Merkį ir keliauti tolyn į pietus, nes būtų patekę lenkams. Grįžti atgal dar nenorėjo, tat pasileido lygiu plentu daugiau į vakarus. Nepavažiavus nė valandos, prieš jų akis išniro daili mūro bažnyčia su vienu bokštu.

Iš pradžių pamanė, kad tai Merkinės miestas, bet privažiavę arčiau pamatė, kad ne miestas, o tik mažas kaimas. Tai buvo garsioji Perloja.

Perloja prisiglaudusi prie Merkio upės, tekančios tykiai, lėtai per lygumas. O tų lygumų žemė nederlinga, smėlinga. Dėl to ir jos gyventojai neturtingi. Tačiau perlojiečiai išgarsėjo ne turtais, bet savo tėvynės meile. Jų garbė praskambėjo plačiai per visą Lietuvą, kai jie 1919-1923 m. drąsiai gynėsi nuo lenkų užpuolikų. Daug kartų lenkai juos puolė, bet perlojiečiai nebūgo. Visi vyrai, seni ir jauni, griebėsi ginklo ir pastoję priešui kelią. Sunkios tai buvo Perlojai dienos, bet jos amžiams įrašė drąsių to kaimo gyventojų vardą į tautos garbės knygą.

— Algiuk, kas ten toks augštas stovi priešais bažnyčią?

— Aš pats nežinau. Prieikime arčiau ir sužinosime.

Eina juodu per aikštę vedini dviračiais ir sutinka vieną vyrą.

— Dėde, kas tas per daiktas ten prieš bažnyčią?

— O, vaikeliai, tai paimnklas Lietuvos Karaliui Vytautui Didžiajam.

— O kas jį ten pastatė? — klausia Algiukas.

— Mes patys.

— Kokių būdu jūs tai galėjote padaryti? Juk jūs ne inžinieriai ir ne dailininkai!

— Labai paprastai. Mokytojo paraginti suvežėme akmenis, juos aptašėme ir paruošėme visą kitą medžiagą statybai. Mokytojas padarė planą, pagražinimus ir pačią Vytauto statulą, o mes viską sumūrino-me. Argi negražus?

— Tikrai nuostabus jūsų darbas!

— Mes ir šią naują bažnyčią patys pasistatėme. Senoji buvo me-dinė ir ji buvo statyta labai, labai seniai, Vytauto laikais. Naujosios bažnyčios statymui aukų gavome ir iš Amerikos.

Apžiūrėję bažnyčią bei paminklą, ir pasiklausę žmonių pasakoji-mų apie Perlojos partizanų kovas ir jų vadą Kunigą Petkelį, Antanu-kas su Algiuku pasileido toliau į Merkinę.

BARAVYKAS

Pr. Alšėnas

*O kad vyko, tai pavyko!
Jurgis rado baravyką.
Baravykas didžiagalvis,
Kas tą grybą gi suvalgys?*

*Penki vyrai vos išrovė,
Į vežimą vos pakrovė,
Penki kiškiai vežt padėjo,
Penkios šarkos palydėjo.*

*Penkios panos grybą kepė,
Penkios tetos sviestu tepė,
Grybas kepė ir čirškėjo,
Visas kaimas net kvepėjo.*

LINKSMIAU

Išdidus tėvas kalbasi su savo dukters sužadėtiniu:

— Tu žinai kaip sunku man bus atsiskirti su mylimąja Zenobija, dargi jai už kraitį duodu labai didelę sumą pinigų! O ką tu manai už visa tai man duoti?

— Galiu jums kvitą išrašyti! — tuoju atsakė jaunuolis.

Kvailiukas: Ar geriau norėtum prarasti savo gyvybę, ar savo pinigus?

Durniukas: Geriau gyvybę. Savo pinigus taupau senatvei.

Mokytojas: Linuk, tavo rankytės tokios nešvarios! Ką tu sakytum, jei aš ateičiau į mokyklą su tokiom murzinom rankom?

Linukas: Bet ponas Mokytojai, aš būčiau toks mandagus, kad jums visai nieko nesakyčiau.

Marytė: Kodėl tu užsimerkus stovi prieš veidrodį?

Elytė: Man įdomu, kaip atrodo, kai miegu.

Tėvelis mokė Algirduką potėrius.

— Tėve mūsų, kurs esi danguje,— pradėjo tėvelis.

— Tėve mūsų, kurs esi danguje,— kartojo Algirdukas.

Ir taip Algirdukas kartojo tėvelio žodžius. Bet kai tėvelis priėjo prie žodžių "Teesie Tavo valia kaip danguje", Algirdukas nebekartojo žodžių, bet su nustebimu tik žiūrėjo į savo tėvelį.

— Sakyk, "kaip danguje", — liepė tėvelis.

O Algirdukas vis tyli.

— Ko nesakai, "kaip danguje"?— supykęs klausia tėvelis.

— Bet, tėveli, aš ten niekad nebuvau! — nustebęs atsakė Algirdukas.

Vyresnioji sesuo: Neverk. Aš tau padėsiu su matematika. Dabar, jei turėčiau 10 apelsinų ir tau duočiau 2, kiek liktų man?

Jaunesnioji (kukčiodama): Visai nežinau. Mūsų klasėj viską daro su buliais.

PRIEŽODŽIAI

Vakar dienos nesujieškosi.
Žodis skriaudžia, žodis ir glaudžia.
Sava siela tamsus miškas, ką gi jau svetima.
Myli, kaip vilkas ožką.
Bepigu dejuoti, kad yra kam pagailėti.
Tai gudrus, už skatiką rublį sumokėjo.
Visi nori mokėti, bet ne visi nori mokytis.

KITUOSE KRAŠTUOSE

Vytautas Narutis

Belgijoje mokytojas Johann Berens keliavo iš Bruse-lio į Antverpeną. Keliavo, kaip ir daug kas Amerikoje — nykščiu. Pravažiavo daug pilnų ir pustuščių mašinų, bet nė vienas nesustojo. Pagaliau stabtelėjo paprastas “Volkswagen”. Keleivis išėjo, apsidairė ir sako:

— Nuostabu, kaip Tamsta didžiai panašus į mūsų karalių.

— Aš esu, — vairuotojas atsakė ir pakeleivį nuvežė tiesiai į Antverpeną, padarydamas 160 km. vingį.

AR ŽINAI . . .

Kam medžiui šaknys?

Išrovę ar iškasę medį, matome, kad jis turi daugybę storų ir plonų šaknų ir ploniausių šaknelių. Vos iš sėklos išdygusį medelį išrovę, pamatytume, kad jis turi tik plonučiukses šakneles, kaip žolę. Tiktai medžiui augant, auga ir jo šaknys ir prie kelmo pasidaro storos, o toliau išsišakoja į plonas ir ploniausias.

Kam gi medžiui šaknys? Ogi jos laiko medį, kad neparvirstų, kad vėjai jo nepargriautų, o, svarbiausia, su šaknų pagalba medis maitinasi. Kiekviena didelė šaknis išsišakoja į mažas ir pačias smulkiausias šakneles. Gale kiekvienos ploniausios šaknelės yra tokia lyg ir burnutė. Su ta burnute šaknelė siurbia iš žemės vandenį ir vandenyje sutirpusį maistą, paskui siunčia į storesnes, o storesnės — į pačias storąsias, o storosios — į medžio kamieną. Kamieniu maistas nueina į lapus, iš lapų pasiskirsto po visą medį — susikrauna aplink jį, kad medis storėtų.

Tokiam reikalui šaknys tarnauja ir kitiems augalams.

Ar galėtų medis pastovėti be šaknų?

Kuolas, įsmeigtas į žemę, pastovi. Taip įsmeigtas pastovėtų ir medis. Bet užkilęs stiprus vėjas jį tuojau išversėtų. O šaknys, plačiai išsišakojusios į visas puses, ir vėtroje medį išlaiko.

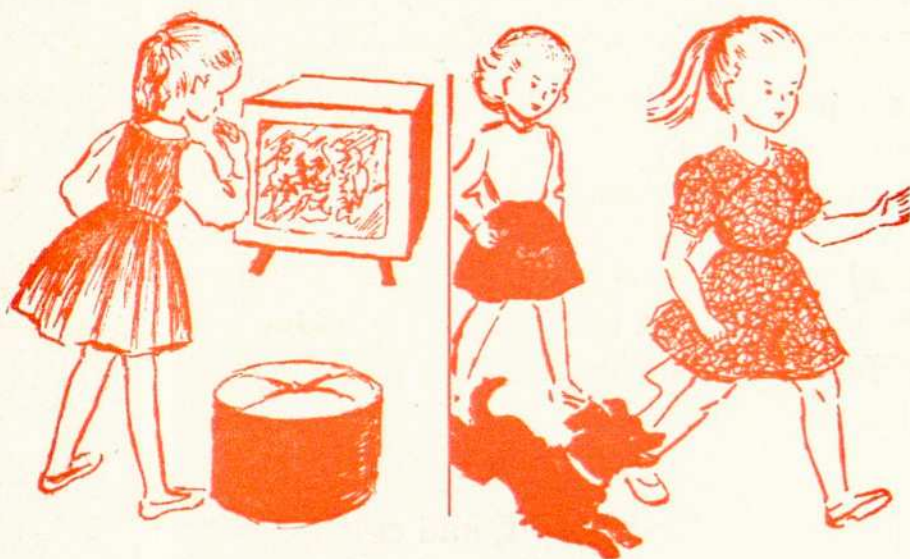
Pasitaiko, kad egles vėjai išverčia su šaknimis. Bet tada pasižiūrėkit — pamatysit, kad eglė išvirsta su visu sklypu žemės. Medžio šaknys iš žemės neišsitraukia: nuo stipraus vėjo medis arba lūžta, arba griūva su visu žemės sklypu, kuriame išsišakojusios šaknys. Kartais pasitaiko, kad šaknys nutrūksta.

ALGIS IR ALYTĖ

Jei tu knygą prižiūrėsi,
Ją ilgai, ilgai turėsi:
Algis ir Alytė žino,
Nes Mamytė juos mokino.

Paėmė švarias knygas,
O gražino murzinas.
Jas aplenk, rankas valyk,
Ir tiktai po to, skaityk.

Dar pusantros valandos
Ligi pamokų ruošos,
Bet jei tik T. V. žiūrėsi,
Greit sveikatos neturėsi.

Kai gražu, kasdien Alytė
Lauke žaidžia su Katryte:
Pamokose ji budresnė
Už kitas ir daug sveikesnė!

TRUPUTĮ PAGALVOK

Rodydamas jam fotografiją, vienas žmogus pasakė kitam:

— Šio asmens tėvas yra mano tėvo sūnus, bet aš neturiu nei brolių, nei sūnų.

Ar gali atspėti, kieno fotografija tai buvo?

M I S L Ė S

(Prisiuntė Pr. Alšėnas)

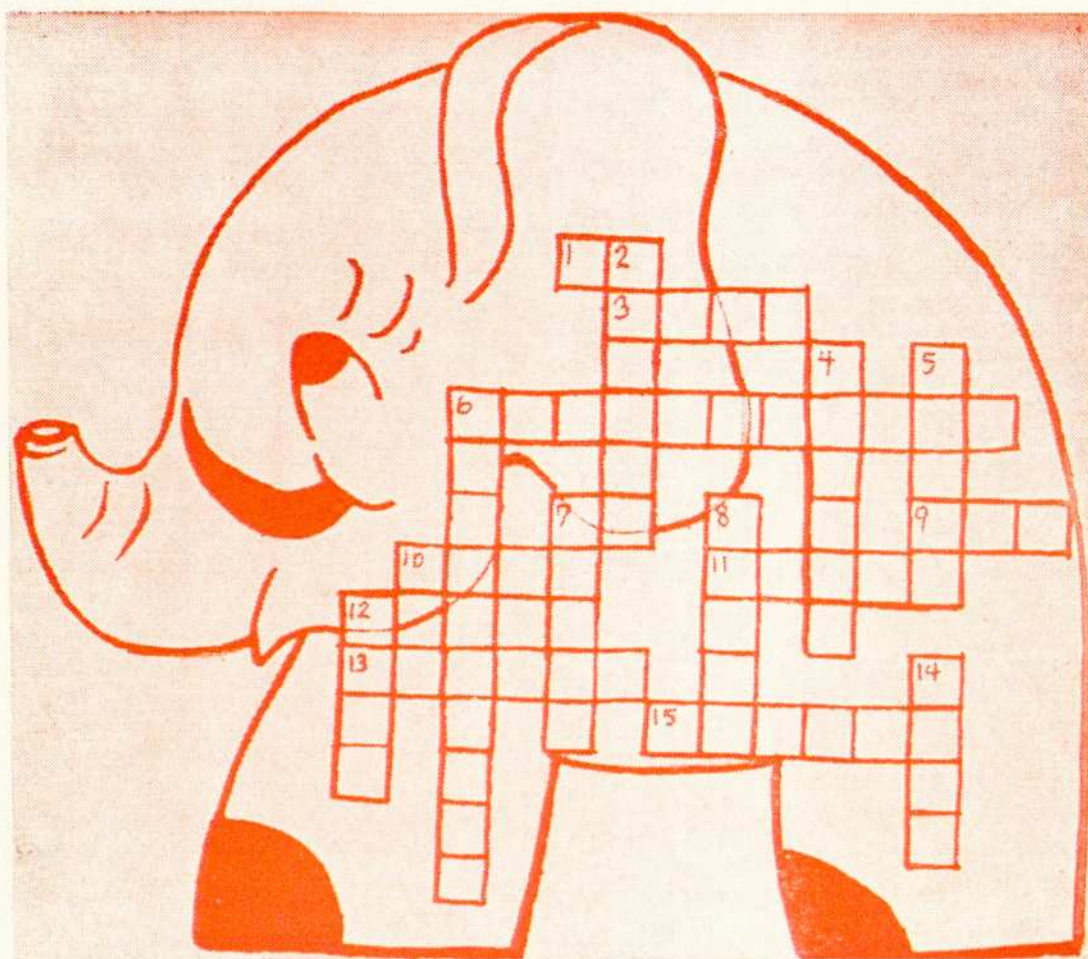
Be akių, be ausų — aklus vedžioja.
Šeši triūsinėja, septintas dykinėja.
Prieš dangų kėtojas, prieš žemę kloniojas.
Dešimt vyrų traukia maišą per Dranginių dvarą.

Suraskite žodžius, kurie atitiktų savo reikšmę ir kurių galūnė būtų -as arba -ys.

1. Mėnuo po vasario.as.
2. Dujų pavidalo vanduo.as.
3. Sunkus audeklas grindims aptiesti.as.
4. Stambus paukštis, turįs ilgas kojas.as.
5. Vaismedžių prisodintas žemės plotas.as.
6. Ilgi, išsikišę dramblio dantys.ys.
7. Žuvis panaši į gyvatę.ys.
8. Vyras, kurio žmona mirus.ys.
9. Apskritas žaisliukas arba susukti į rutulį siūlai.ys.
10. Buto dalis.ys.

(Atsakymai psl. 31)

DRAMBLIUKO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Mano mamos vaikas.
3. Linija daiktų ar žmonių, kurie stovi viens už kito.
6. Kas šiame galvosūkyje atvaizduojama?
7. Vardininkas: kas? Kilmininkas:
9. Dabar.
10. Medžių (beržų ir klevų) sultys.
11. Didelė daugybė žmonių.
13. Pikta moteris, kuri ant šluotos joja.
15. Vasaros karštis.

Žemyn:

2. Nedidelis, baltas, laukinis gyvuliukas. Jo kailiukais būdavo papuošiami karaliaus rūbai.
4. Kada krenta lapai?
5. Vieta linams džiovinti ir minti.
6. Kur gyvena drambliai?
7. Daikto vertė.
8. Juoda, kaip... (derva).
12. Erelis.
14. Ryto ir vakaro prieblanda.

(Atsakymai psl. 31)

MŪSŲ KŪRYBA

RUDUO

Tripu trapu bėginėjant
Po laukus su vėju:
Visos gėlės pražydėjo
Ir ruduo atėjo.

Raudonveidžiai obuoliukai
Kaip serbentai byra,
Žmonės renka juos suklupę
Į karklų pintinę.

Artojėliai dirvas raiko
Lyg mama duonytę, —
Nesugausim rankom laiko
Ir jo nepavysim!

*Rita Šmigelskytė,
16 Vasario gimnazijos mokinė*

**Nuspalvuokite plotus,
kurie pažymėti tašku.**

TĖVYNĖ

Tėvyne, kur esi?
Graziais žiedais visa Tu žydi,
Baltais, rausvais ir mėlynais,
Graži Tėvyne mano...

Ten toli, toli už Nemuno krantų,
Švelnučiai teka nemunėliai mėly-
Tėvyne, kur esi. [ni,
Tavęs niekad nemačiau, bet Tu
[grazi!...

Ten, kur gimtinė tėvelių mano
[mylimų,
Kur saulė leidžias vakarais ir
[debesėliai teka,
Šauki mane Tu, tėviškėle.

Sugrįšiu pas Tave — o jeigu ne,
Tavęs niekad nepaliksiu užmirš-
Tėvyne mano Tu graži! [tos,

*Birutė Venclovaitė,
8 metų*

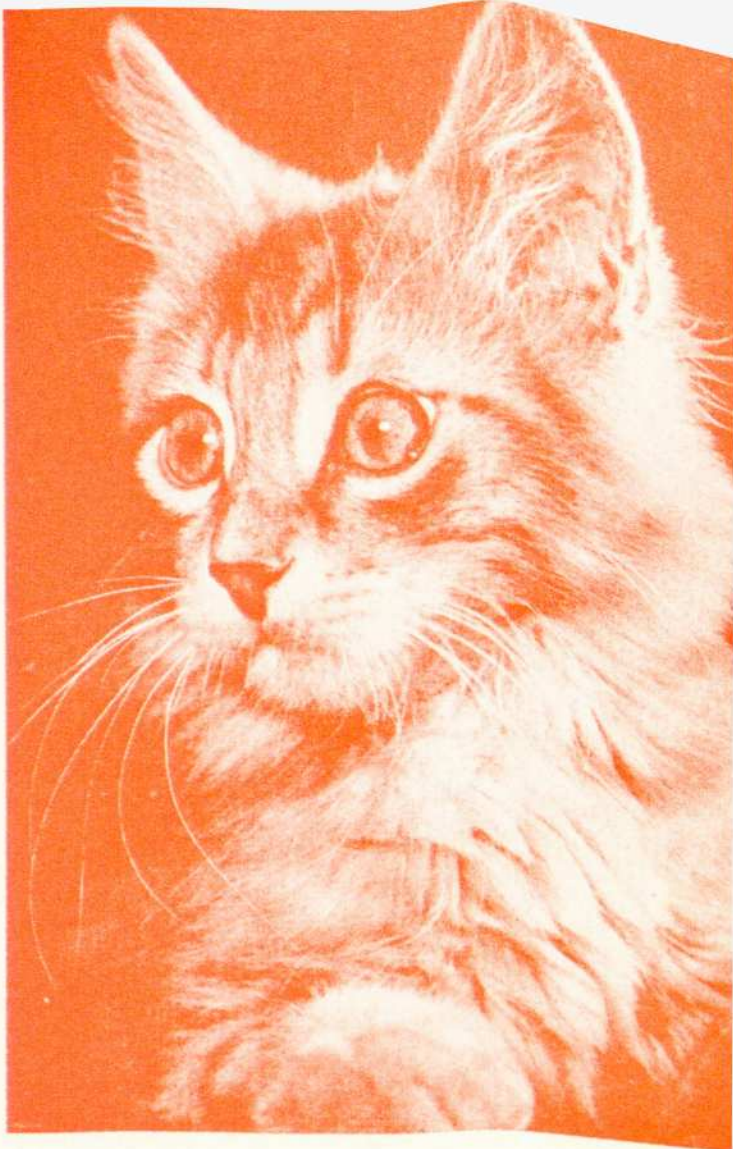
ATSIŪSTA PAMINĖTI

ILŪŽE TILTAI, naujausias Prano Naujokaičio romanas. Spausdino ir išleido VAGA, Brooklyn, N. Y. 1961 m. Kaina 2.50 dol.

LIETUVA: EUROPOS NUGALĖTOJA, Algirdo Gustaičio paruošta mūsų tautai reikšmingų įvykių kronika su 80 iliustracijų, paimtų iš filmų, nutrauktų Nepriklausomoje Lietuvoje 1938 ir 1939 metais. Spausdino ir išleido LIETUVIŲ DIENŲ leidykla, 4364 Sunset Boulevard, Hollywood 29, Calif., 1961. Kaina 2.50 dol.

ATŽALA, gražiai išleistas Cicero, Illinois, Augštesniosios Lituanistikos Mokyklos penkmečio metraštis su kronikinėmis ir biografinėmis žiniomis bei mokinių kūriniais. Redaktorius Česlovas Grincevičius.

SAKALŲ KELIAI, skoningai išleistas Čikagos Augštesniosios Lituanistikos Mokyklos 1960-1961 m. moksleivių metraštis. Šiais metais išėjo dešimtoji šios mokyklos absolventų laida. Tėvų komiteto leidinys, pačių moksleivių redaguotas.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Truputį pagalvok: psl. 28. — Tai buvo jo dukters fotografija: jis pats yra savo dukters tėvas ir savo tėvo sūnus.

Mislės: — Lazda; savaitės dienos; vėjo malūnas; auliniai batai.

Suraskite žodžius: — 1. kovas; 2. garas; 3. kilimas; 4. gandrai; 5. sodas; 6. iltys; 7. ungurys; 8. našlys; 9. kamuolys; 10. kambarys.

Drambliuko galvosūkis: psl. 29. — Skersai: 1. aš, 3. eilė, 6. drambliukas, 7. ko, 9. jau, 10. sula, 11. minia, 13. ragana, 15. kaitra. Žemyn: 2. šermuo, 4. rudeni, 5. jauja, 6. džiunglėse, 7. kaina, 8. smala, 12. aras, 14. žara.

NEPAMIRŠKIME "EGLUTĖS" Konkurse Dalyvauti!

Visos detalės yra š. m. rugsėjo numeryje. Konkurso mecenatas Kun. dr. J. Prunskis šiam reikalui yra paskyręs \$75.00.

Pirma premija: \$35.00, antra premija: \$25.00, trečia premija: \$15.00.

Amerikoj ir Kanadoj gyvenantieji savo kūrinius prisiunčia iki spalio 30 d., o kitų kraštų "Eglutės" skaitytojai — iki gruodžio 1 d. Laukiam Jūsų kūrinių!

0,50

Spalio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1785
L.arch.

1. Remigijus / Mantas, Alka
2. Angelai Sargai, Modestas / Girdutis, Pavandė
3. Teresė Kūdikėlio Jėzaus / Milgintas, Alanta
4. Pranciškus iš Asyžiaus, Domina / Maštautas, Eivydė
5. Placidus, Gala / Palemonas, Gilda
6. Brunonas, Epifanija / Budivydas, Vyta
7. **MARIJA ROŽINIO KARALIENĖ**
Sergijus, Justina / Butrimas, Eivenė
8. Brigita, Nestoras / Daugas, Gaiva
9. Dionyzas, Publija / Dauknitas, Eglė
10. Pranciškus Borgia / Gilvydas, Jaunė
11. **MARIJOS MOTINYSTĖ**
Eufridas, Pacida / Rindaugas, Daugvydė
12. Amelijus, Relinda / Gantas, Deimena
13. Eduardas, Geraldas / Mintas, Žemyna
14. Kalistas, Fortunata / Lygandas, Gendrė
15. Teresė iš Avilos, Leonardas / Gailiminas, Rugilė
16. Jadvyga, Aurelija / Gudigirdas, Dova
17. Margarita Marija Alacoque / Kintautas, Gytė
18. Lukas / Jodotas, Jaugilė
19. Petras iš Alkantaros, Kleopatra / Sangėla, Kantra
20. Jonas Kantietis, Adelina / Minimantas, Lėta
21. Hilarijonas, Uršulė / Rikantas, Gilanda
22. Verekundas, Alodija / Sudimantas, Minė
23. Alucijus, Domitas / Sidaugas, Ramutė
24. Rapolas Arkangelas, Gilbertas / Valmantas, Gluoda
25. Krizantas, Darija / Švitrigaila, Skalva
26. Evaristas, Alanas / Liubartas, Mingintė
27. Gaudijozas, Kristeta / Vytautas, Tautmilė
28. Simonas ir Judas Tadas / Gaudrimas, Agila
29. **KRISTUS KARALIUS**
Narcizas, Elfreda / Barutis, Tolvydė
30. Darata, Artemas / Minvainas, Miklausa
31. Arnulfas, Bega / Maštvilas, Tanvilė

EGLUTĖ Sveikina Visus, Kurie Švenčia Vardines!